

Polder Peil

Frits de Coninck
Polder Peil: as a sunset in the polder

A polder landscape, which is so characteristic for the province of Zeeland, is not what we usually think it is. It is not just a vast flat plain that has been reclaimed from the sea. It is a landscape that undulates between highs and lows, between dikes and ditches. A landscape that is crossed by asphalt roads and that always ends at the seawall.

The nine sculptures by Michael Beutler (Germany, 1976) are intended to make visitors to the Wilhelminapolder aware of the differing elevations that give this polder its characteristic profile. Beutler was commissioned by the Koninklijke Maatschap de Wilhelminapolder (a land reclamation association), in cooperation with SKOR and CBK Zeeland, to design the sculptures in commemoration of the 200-year anniversary of the polder.

Changing light
The sculptures differ greatly in size and are all placed at different elevations. The largest is located next to a pond at the lowest point in the polder, and the smallest at the top of a dike. The other seven sculptures are located in between these two. What connects them, of course, is the continually changing light in the vast polder that is captured by the concrete medium of the sculptures. But there is also something else. The spheres consist of two identical halves that never close completely. The clearly visible axis that results is exactly 3.80 meters above sea level. If we imagine the axis of one sculpture continuing on to the subsequent sculpture, we see an imaginary line that floats just above the sloping surface of the polder: An invisible horizon at an elevation at which the setting sun makes the polder glow.

Identity
Everywhere in the polder, a visitor can see at least one other sculpture, and at one location five can be seen simultaneously. Consequently, they are linked together visually and create their own route with a length of 10 km.
A visitor who walks or cycles along this route from one sculpture to the next will see that each one has its own identity. They differ not only in size, but also in profile. Michael Beutler has adapted the underside to the always uneven surface on which the sculptures rest. And because the two halves of each sphere are perfect mirror images, we see the unevenness at the base of the sculpture reflected at the top. Consequently, some sculptures are flattened, while the largest is almost perfectly round, and the smallest it is more like a dish.

Together, they are nine observatories that give us a different perspective on what a polder is.

Meer informatie / More information
CBK Zeeland
tel +31 118 611443
info@cbkzeeland.nl
www.cbkzeeland.nl
www.kmwp.nl

Frits de Coninck
Polder Peil: als een zonsondergang in de polder

Een polder, zo karakteristiek voor Zeeland, is niet wat we gewoon zijn te denken. Een polder is niet zomaar een uitgestrekte platte vlakte die aan de zee onttrokken is. Het is een landschap dat gloeit tussen hoogtes en laagtes, tussen dijken en sloten. Een landschap dat doorsneden wordt door asfaltwegen en altijd eindigt bij de zeedijk.

De negen sculpturen van Michael Beutler (Duitsland, 1976) willen de bezoekers van de Wilhelminapolder bewust maken van de verschillende hoogtes die deze polder zijn eigen karakteristieke profiel geven. Beutler kreeg de opdracht ter gelegenheid van het 200-jarig bestaan van de Wilhelminapolder van de Koninklijke Maatschap de Wilhelminapolder, in samenwerking met SKOR en CBK Zeeland.

Wisselend licht
De beelden zijn heel verschillend van omvang en staan allemaal op een andere hoogte. De grootste is geplaatst aan een plas water op de bodem van de polder, de kleinste staat op de kruin van een dijk. De andere zeven staan daar ergens tussenin. Wat hen verbindt is natuurlijk het steeds wisselende licht dat gevangen wordt door het beton in de weidse polder. Maar er is nog iets. De bollen bestaan uit twee identieke helften die nooit helemaal exact op elkaar aansluiten. De duidelijk zichtbare hartlijn die zo ontstaat, bevindt zich exact op 3,80 meter boven NAP. Als we in gedachten de hartlijn van het ene beeld doortrekken naar het volgende, krijgen we een denkbeeldige lijn die vlak boven de glooiende polder zweeft: een onzichtbare horizon op een hoogte waarop de ondergaande zon de polder laat gloeien.

Eigen identiteit
Overal waar de bezoeker staat in de polder, ziet hij minstens één andere sculptuur, en op een plaats zelfs vijf tegelijk. Zo zijn ze visueel met elkaar verbonden en vormen ze een eigen route met een lengte van tien kilometer.

Wie van het ene beeld naar het andere loopt of fietst zal zien dat elk een eigen identiteit heeft. Niet alleen de maat is anders, ook het profiel. Michael Beutler heeft de onderkant aangepast aan de altijd ongelijke bodem waarop het beeld rust. En omdat de twee helften volkomen spiegelbeeldig aan elkaar zijn, zien we de ongelijkheid van de voet terug in de bovenkant van het beeld. Zo is de ene sculptuur afgeplat, waar de grootste bijna volmaakt rond is, of de kleinste het meest wegheeft van een schaal.

Tezamen zijn het negen observatoria die ons anders willen laten kijken naar wat een polder is.

Polder Peil

Michael Beutler

Dit project is mede mogelijk gemaakt door / This project was made possible by

- KMWP
- CBK Zeeland
- SKOR / TAAK
- Gemeente Goes
- Provincie Zeeland
- Europees landbouwfonds voor plattelandsontwikkeling
- Goethe Instituut
- Prins Bernhard Cultuurfonds Zeeland
- Stichting Elise Mathilde Fonds

